

Sygn. akt I CSK 732/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa R. spółki z o.o. w W.

przeciwko D. K., J. K., M. K. i B. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 stycznia 2019 r.,

skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 16 maja 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w W. utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 24 października 2014 r., którym nakazał stronie pozwanej A. sp. z o.o. w W. oraz pozwanym D. K., M. K., J. K. i B. K., aby zapłacili solidarnie stronie powodowej R. sp. z o.o. w W. kwotę 2 000 361,14 zł z ustawowymi

odsetkami od dnia 25 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty. W zarzutach od nakazu zapłaty pozwana spółka oraz pozostali pozwani nie wskazywali, iż uwzględnione roszczenie pokrywa się z tym, które było już przedmiotem rozpoznania w sprawie XX GNc (...), która toczyła się pomiędzy R. sp. z o.o. w W. i A. sp. z o.o. w W.

W uzasadnieniu ustalił m.in., iż strona powodowa prowadziła współpracę handlową ze stroną pozwaną A. sp. z o.o. w W., w ramach której sprzedawała materiały budowlane. W celu zabezpieczenia płatności faktur, strona pozwana wystawiła weksel *in blanco*, poręczony przez pozwanych D. K., M. K., J. K. i B. K. W związku z utratą płynności finansowej pozwana spółka przestała płacić za zakupione materiały budowlane. Z potwierdzonych przez pozwaną spółkę sald płatności wynika, że na dzień 31 października 2012 r. jej zadłużenie wobec strony powodowej wyniosło 2 733 860,24 zł, a na dzień 31 października 2013 r. 1 467 491,52 zł. Strona powodowa pismami z dnia 17 czerwca 2014 r. zawiadomiła pozwaną spółkę oraz pozwanych poręczycieli o wypełnieniu weksla i wezwała ich do wykupu. Na dochodzoną pozew sumę wekslową 2 000 361,14 zł z datą płatności 24 czerwca 2014 r. składają się należności główne z faktur za sprzedane materiały budowlane oraz skapitalizowane ustawowe odsetki za opóźnienie w ich płatności.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów pozwanej spółki, jak i pozwanych D. K., M. K., J. K. i B. K. o charakterze formalnym i merytorycznym, kwestionujących ważność, skuteczność i zasadność zobowiązania wekslowego.

Wyrok Sądu pierwszej instancji został zaskarżony wyłącznie przez pozwanych poręczycieli wekslowych, tj. D. K., M. K., J. K. i B. K.. W toku postępowania przed Sądem drugiej instancji, już po wniesieniu apelacji, pozwani zarzucili, iż dochodzone przeciwko pozwanej spółce roszczenie było przedmiotem rozpoznania w sprawie XX GNc (...). W tamtej sprawie D. K., M. K., J. K. i B. K. nie występowali w charakterze pozwanych.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanych. Sąd drugiej instancji nie podzielił stanowiska pozwanych co do nieważności postępowania opartego na zarzucie powagi rzeczy osądzonej w sprawie XX GNc (...), gdyż, jak stwierdził, pomiędzy tymi sprawami nie zachodzi tożsamość

podmiotowa i przedmiotowa. Sąd Apelacyjny wskazał, że tamta sprawa dotyczyła roszczenia powodowej spółki przeciwko A. sp. z o.o. w W., a tymczasem w rozpoznawanej sprawie zapadły przeciwko tej spółce wyrok jest prawomocny. Nadto, nie występuje tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia. Podstawą faktyczną żądania w sprawie XX GNc (...) był weksel z dnia 2 listopada 2011 r. bez awalu na kwotę 1 500 000 zł, do którego została dołączona deklaracja wekslowa, ale w której nie skonkretyzowano transakcji objętych zabezpieczeniem wekslowym. Okoliczności tej nie da się już ustalić, gdyż od wydanego nakazu zapłaty nie zostały wniesione zarzuty i nie ma też podstaw prawnych, by w niniejszej sprawie ponownie badać podstawę faktyczną z tamtej sprawy. Z kolei w niniejszej sprawie pozew został oparty na wekslu z dnia 28 kwietnia 2011 r. na kwotę 2 000 361,14 zł, poręczonym przez skarżących, który stanowił zabezpieczenie zapłaty za konkretne transakcje handlowe, wynikające z potwierdzonych przez pozwaną spółkę sald płatności.

W skardze kasacyjnej pozwani D. K., M. K., J. K. i B. K. zaskarżyli wyrok Sądu drugiej instancji w całości, domagając się jego uchylenia, zniesienia postępowania i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Zarzucili naruszenie prawa procesowego, tj. art. 231 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. przez nieuznanie za ustalony fakt mający istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, że strona powodowa domaga się od pozwanych zapłaty za towar sprzedany stronie pozwanej A. sp. z o.o. w okresie od dnia 28 kwietnia 2011 r. do dnia 28 października 2011 r., którą to zapłatę zabezpieczał weksel *in blanco* wystawiony w dniu 2 listopada 2011 r. przez A. na kwotę 1 500 000 zł, a który był już przedmiotem prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 2 grudnia 2011 r.; art. 363 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 378 § 2 k.p.c. przez uznanie, iż wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 maja 2017 r. w stosunku do pozwanej spółki A. jest prawomocny, pomimo że apelację od tego wyroku wnieśli pozostali pozwani, a zatem Sąd drugiej instancji mógł rozpoznać sprawę także na rzecz tej spółki, która nie wniosła apelacji oraz przez niewzięcie pod uwagę również z urzędu nieważności postępowania, która wystąpiła pomiędzy stroną powodową a pozwaną spółką A. w sytuacji, gdy strona powodowa domagała się zapłaty od tej spółki należności, która została już prawomocnie zasądzona w innej sprawie, a ponadto skutek niezawiadomienia o

rozprawie apelacyjnej pozwanej spółki A.; art. 378 § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że prawomocność wyroku Sądu pierwszej instancji wobec pozwanej A. sp. z o.o. uniemożliwia uwzględnienie nieważności postępowania przez Sąd drugiej instancji w sytuacji, gdy apelacja została wniesiona tylko przez pozwanych poręczycieli; art. 366 k.p.c. przez uznanie, iż tożsamość, o jakiej mowa w tym przepisie, pomiędzy niniejszą sprawą, a sprawą XX GNc (...) jest obojętna, albowiem mogła dotyczyć tylko roszczeń pomiędzy stroną powodową i pozwaną spółką A., a wyrok zapadły w niniejszej sprawie w stosunku do pozwanej spółki jest prawomocny, a ponadto, że podstawa prawna rozstrzygnięcia w obu sprawach nie była tożsama, w sytuacji, gdy strona powodowa zarówno w tamtej, jak i w niniejszej sprawie domagała się od pozwanej spółki zapłaty za towary sprzedane w okresie od dnia 28 kwietnia 2011 r. do dnia 28 października 2011 r.; art. 328 § 2 k.p.c. przez niewyjaśnienie przyczyn, z powodu których Sąd drugiej instancji nie rozstrzygnął w wyroku także na rzecz strony pozwanej A. sp. z o.o.; art. 385 k.p.c., art. 386 § 2 i 3 k.p.c. przez oddalenie apelacji pozwanych w całości, podczas gdy z uwagi na nieważność postępowania należało wyrok Sądu pierwszej instancji uchylić i odrzucić pozew (art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.); naruszenie prawa materialnego, tj. art. 10 prawa wekslowego polegające na przyjęciu, że weksle pierwotnie wystawione jako weksle *in blanco*, stanowiące formalną podstawę roszczeń dochodzonych w niniejszym postępowaniu oraz w sprawie XX GNc (...), wystawione na zabezpieczenie wierzytelności strony powodowej w stosunku do pozwanej spółki A. mogą być uznane za podstawę różnych roszczeń; art. 56 k.c., art. 60 k.c. i art. 65 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie do: deklaracji wekslowej z dnia 2 listopada 2011 r., polegające na uznaniu, iż wobec niewniesienia zarzutów od nakazu zapłaty, nie da się ustalić okresu transakcji, którego dotyczył weksel stanowiący podstawę faktyczną żądania w sprawie XX GNc (...), pomimo że deklaracja wekslowa wskazywała, iż weksel ten zabezpieczał całość należności, które istniały i mogły powstać w przyszłości w związku ze sprzedażą towarów pozwanej spółki A.; a także do potwierdzeń sald przedstawionych w pozwie, z których wynikały niezapłacone należności, a których dotyczyła suma wekslowa wpisana na wekslu z dnia 2 listopada 2011 r., na podstawie którego Sąd Okręgowy w W. wydał prawomocny nakaz zapłaty z dnia 2 grudnia 2011 r. i z potwierdzeń sald powódka wywiodła należność - powiększoną o

skapitalizowane odsetki - wpisaną jako suma wekslowa na wekslu z dnia 28 kwietnia 2011 r. (dochodzoną w niniejszej sprawie), co umożliwiłoby uznanie, że przedmiotowe dwa weksle stanowiące formalną podstawę niniejszego postępowania i postępowania w tamtej sprawie dotyczą tej samej podstawy faktycznej sporu, pomiędzy stroną powodową a pozwaną spółką, wynikającą z umów sprzedaży towarów zawartych w okresie od dnia 28 kwietnia 2011 r. do dnia 28 października 2011 r.; art. 371 k.c. i art. 375 § 1 i 2 k.c. wskutek błędnego uznania przez Sąd drugiej instancji, iż zaniechanie wniesienia apelacji przez pozwaną spółkę A. może szkodzić pozwanym dłużnikom solidarnym, w tym wypadku poręczycielom wekslowym, a w konsekwencji, iż zarzuty podnoszone przez dłużników solidarnych wspólne im, nie mogą być wykorzystane na korzyść wszystkich dłużników solidarnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Weksel *in blanco* może być środkiem zabezpieczenia wierzytelności wynikających z różnorodnych stosunków prawnych. Zobowiązanie to ma charakter samodzielny i abstrakcyjny, a więc niezależny od podstawy prawnej, która spowodowała jego zaciągnięcie. Wręczając i przyjmując weksel strony obejmują bowiem swoją wolą jego funkcję zabezpieczającą, z której wynika, że inkorporowana w nim wierzytelność ma ułatwić zaspokojenie wierzyciela. Dochodząc wierzytelności wekslowej, wierzyciel nie musi wykazywać podstawy prawnej zobowiązania; może powołać się tylko na treść weksla. Jednak w stosunkach między wystawcą a remitentem samodzielność zobowiązania wekslowego ulega złagodzeniu. Jeżeli zobowiązanie wekslowe jest ważne, wystawca może bowiem - w braku skutecznych zarzutów wekslowych - przeciwstawić zarzuty oparte na jego stosunkach osobistych z wierzycielem, czyli zarzutach dotyczących stosunku podstawowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2016 r., V CSK 314/15, nie publ.); ciężar dowodu, iż zdarzenie, w związku z którym wystawca, a także poręczyciel podpisali weksel nie istnieje, względnie zakres ich odpowiedzialności jest mniejszy niż wynika to z treści weksla, spoczywa właśnie na wystawcy oraz poręczycielu wekslowym.

Z art. 493 k.p.c. wynika, że pozwany powinien przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy oraz okoliczności faktyczne i dowody, pod rygorem ich pominięcia przez sąd. Natomiast art. 495 k.p.c. określa granice żądań w postępowaniu toczącym się na skutek prawidłowo wniesionych zarzutów. Przepisy te nie uzasadniają wniosku, że samo wniesienie zarzutów przeciwko nakazowi, w którym uwzględniono powództwo na podstawie weksla *in blanco* stanowi podstawę do tego, aby rozpoznawać roszczenie nie w ramach stosunku wynikającego z weksla, ale biorąc pod uwagę stosunek materialnoprawny, którego wykonanie zostało zabezpieczone wystawieniem weksla *in blanco* (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2013 r., I CSK 763/12, nie publ.). Ani niezupełność, ani nawet brak uzgodnień dotyczących zasad uzupełnienia weksla nie wpływa na powstanie odpowiedzialności wekslowej dłużnika wywodzonej z prawidłowo wypełnionego weksla. Odpowiedzialność ta oceniana być musi według treści weksla, co stanowi konsekwencję samodzielności i abstrakcyjności zobowiązania wekslowego. Stawia natomiast w trudniejszej sytuacji dłużnika, który chciałby się uwolnić od odpowiedzialności. Zaniechanie ograniczeń w zakresie kształtowania treści weksla *in blanco* odczytywać należy na korzyść uprawnionego, który może nadać wekslowi treść według swego uznania, z wykorzystaniem przewidzianych w prawie wekslowym postanowień kształtujących zakres odpowiedzialności dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2008 r., IV CSK 238/08, nie publ.).

Poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny, z wyjątkiem wady formalnej (art. 32 prawa wekslowego). Zobowiązanie poręczyciela ma charakter abstrakcyjny, w tym znaczeniu, że poręczenie wekslowe może być udzielone, chociaż pomiędzy poręczycielem wekslowym a wierzycielem wekslowym nie istnieje stosunek prawny z zakresu prawa cywilnego. Wadliwość stosunku podstawowego nie wpływa na ważność zobowiązania poręczyciela, a w konsekwencji wierzyciel wekslowy może domagać się zapłaty od awalisty, powołując się jedynie na treść weksla (zob. też

wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2016 r., IV CSK 679/15, nie publ. i powołane w uzasadnieniu orzecznictwo).

Na nieważność postępowania pozwani poręczyciele powołali się dopiero po wniesieniu apelacji. W zarzutach od nakazu zapłaty pozwani, w tym również spółka A., nie twierdzili, że dochodzone przez stronę powodową w sprawie XX GNc (...) roszczenie na podstawie weksla z dnia 2 listopada 2011 r. obejmuje te same, co w niniejszej sprawie należności za sprzedane materiały budowlane. Przeciwnie, w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji wnosili o pominięcie, powołując się na prekluzję dowodową, oferowanego przez stronę powodową dowodu z deklaracji wekslowej do weksla z dnia 28 kwietnia 2011 r. Natomiast w ramach własnej inicjatywy dowodowej, pozwani nie przedstawili deklaracji wekslowej do weksla z dnia 28 kwietnia 2011 r.

Sąd drugiej instancji w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu nieważność postępowania (art. 378 § 1 k.p.c.). Z tego względu zarzut nieważności postępowania zainteresowana strona może podnieść także na etapie postępowania drugoinstancyjnego. W takiej sytuacji nie ma zastosowania prekluzja przewidziana w art. 493 k.p.c. Z powołanych przez pozwanych, dopiero na etapie postępowania apelacyjnego akt sprawy XX GNc (...) nie wynikało, aby zachodziła tożsamość przedmiotowa pomiędzy roszczeniem zasądzonym od pozwanej spółki w tamtej sprawie, a roszczeniem dochodzonym w niniejszej sprawie. W sprawie XX GNc (...) nakaz zapłaty został wydany przeciwko spółce A. na podstawie weksla z dnia 2 listopada 2011 r. i nie był w ogóle badany stosunek podstawowy. W związku z czym, to na pozwanych, którzy powoływali się na zarzut nieważności postępowania, spoczywał ciężar wykazania okoliczności potwierdzających tożsamość przedmiotową obu roszczeń.

Pozwani nie udowodnili okoliczności potwierdzających zarzut nieważności postępowania. Zarzut ten uzasadnili stwierdzeniem, że oba weksle zabezpieczały te same transakcje handlowe, czyli dotyczące sprzedaży towarów w okresie od 28 kwietnia 2011 r. do 28 października 2011 r., zaś sumy wekslowe w obu sprawach różnią się dlatego, że w niniejszej sprawie w jej skład wchodzi także skapitalizowane ustawowe odsetki od należności głównej, która w obu przypadkach

jest ta sama i wynosi 1 467 491,52 zł. Zważywszy jednak na fakt, iż do pozwu w sprawie XX GNc (...) nie zostały dołączone salda rozliczeń, odnoszenie przez pozwanych sald z niniejszej sprawy do tamtej sprawy wymagało z ich strony przedstawienia szczegółowych rozliczeń z okresu całej współpracy handlowej pomiędzy spółkami. W odpowiedzi bowiem na ten zarzut, strona powodowa wyjaśniła, że ogólne zadłużenie spółki A., według stanu na dzień 9 listopada 2011 r., wyniosło 3 783 272,63 zł i dotyczyło faktur obejmujących zobowiązania tej spółki powstałe w okresie od 9 sierpnia 2010 r. do 8 września 2011 r. i w tamtej sprawie weksel zabezpieczał należności za okres do dnia 27 kwietnia 2011 r., zaś w niniejszej sprawie chodzi o należności powstałe od dnia 28 kwietnia 2011 r. do dnia 31 sierpnia 2013 r. Pozwani nie odnieśli się do tak przedstawionych przez powodową spółkę wyliczeń i sald obrazującego zadłużenie pozwanej spółki według stanu na 9 listopada 2011 r. W zeznaniach, pozwany D. K., który pełnił funkcję prezesa zarządu pozwanej spółki A., a także był poręczycielem wekslowym potwierdził, że weksel z dnia 28 kwietnia 2011 r. stanowił zabezpieczenie płatności faktur, przedstawionych w potwierdzonych przez niego, jako prezesa zarządu pozwanej spółki, saldach, które to należności nie zostały zapłacone. Z kolei pozwane M. K. i J. K. potwierdziły złożenie podpisu na tym wekslu w celu zabezpieczenia płatności za faktury. Wniosek o przesłuchanie pozwanego B. K. został cofnięty.

Niezależnie od nieudowodnienia przez pozwanych okoliczności wskazujących na nieważność postępowania, zarzut ten nie mógł doprowadzić do zamierzonych przez nich skutków prawnych, bowiem z formalnego punktu widzenia nie był on zarzutem wspólnym pozwanej spółki A. (wystawcy obu weksli), która nie zaskarżyła wyroku Sądu pierwszej instancji oraz skarżących poręczycieli wekslowych. W sprawie XX GNc (...) stroną pozwaną była wyłącznie spółka A., a zatem nieważność postępowania w niniejszej sprawie nie mogła dotyczyć pozwanych poręczycieli. Zgodnie bowiem z art. 375 § 2 k.c. wyrok zapadły na korzyść jednego z dłużników solidarnych zwałania współdłużników, jeżeli uwzględnia zarzuty, które są im wszystkim wspólne (por. też uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2010 r., I CSK 249/09, OSNC 2010, nr 9, poz. 124).

Dlatego tak skonstruowany przez pozwanych poręczycieli zarzut o charakterze procesowym nie był zarzutem, który odnosiłby się do ich sytuacji procesowej w relacji do strony powodowej. Ewentualna nieważność postępowania w stosunku do pozwanej spółki nie powodowała nieważności postępowania w odniesieniu do pozwanych poręczycieli. Warunkiem zastosowania art. 378 § 2 k.p.c. jest nie tylko wspólnota praw lub obowiązków współuczestników, ale także wspólność zarzutów apelacji, na podstawie których apelacja mogłaby być uwzględniona, zaś współuczestnicy, którzy orzeczenia nie zaskarżyli, nie mogą powoływać się na podstawy zaskarżenia, które mogliby podnieść samodzielnie, wnosząc apelację (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 6 września 1972 r., II CR 309/72, OSPiKA 1973, nr 5, poz. 94, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 1966 r., II CR 12/66, OSPiKA 1967, nr 3, poz. 63 i z dnia 11 grudnia 2008 r., II CSK 272/08, OSNC - ZD 2009, nr C, poz. 81; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2014 r., V CSK 506/13, OSNC 2015, nr 6, poz. 77). W związku z czym, niezawiadomienie pozwanej spółki o terminie rozprawy apelacyjnej nie mogło doprowadzić do naruszenia wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów prawa procesowego.

Sąd drugiej instancji nie może na podstawie art. 378 § 2 k.p.c. rozpoznać sprawy na rzecz współuczestników, którzy wyroku nie zaskarżyli, gdy apelacja pozostałych współuczestników okazuje się nieuzasadniona i podlega oddaleniu (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 1972 r. II CR 606/71, OSNC 1972, nr 7-8, poz. 142). Pozwani, formułując w skardze kasacyjnej zarzuty naruszenia prawa procesowego i prawa materialnego opierali je wyłącznie na zarzucie nieważności postępowania w stosunku do pozwanej spółki A. Nie podnosili natomiast innych zarzutów, w tym wspólnych dla nich i pozwanej spółki zarzutów materialnoprawnych w rozumieniu art. 375 § 1 k.c. Z uwagi na samodzielność zobowiązania poręczycieli wekslowych (art. 32 prawa wekslowego) nawet zasądzenie tej samej należności dwukrotnie od wystawcy weksla nie może zniweczyć odpowiedzialności poręczycieli wekslowych jako dłużników solidarnych. W świetle zeznań pozwanych niewątpliwie jest, że poręczenia wekslowego udzielili za zobowiązania pozwanej spółki, które nie zostały uregulowane. Nie wykazali, że strona powodowa wypełniła weksel z dnia 28 kwietnia 2011 r. niezgodnie z

porozumieniem. W konsekwencji, treść tego weksła stanowi podstawę ich odpowiedzialności. Ubocznie należy zwrócić uwagę, że zabezpieczenie dwoma weksłami *in blanco* tych samych wierzytelności nie skutkuje nieważnością zobowiązań wekslowych wystawcy, gdyż nie jest to wada formalna w rozumieniu art. 32 prawa wekslowego, natomiast może mieć znaczenie dla sposobu realizacji tych zobowiązań przez pierwszego wierzyciela wekslowego, w kontekście zakresu powagi rzeczy osądzonej między nim a wystawcą, w ramach stosunku podstawowego, natomiast pozostaje bez wpływu na solidarną odpowiedzialność wekslową poręczycieli, którzy podpisali jeden z tych weksli (art. 47 prawa wekslowego). Poza tym, pozwani nie twierdzili, iż pozwana spółka uregulowała zobowiązanie ze stosunku podstawowego, a to oznacza, że poręczyciel wekslowy odpowiada solidarnie z wystawcą za cały dług wystawcy ze stosunku podstawowego, przy czym odpowiedzialność ta trwa tak długo, jak długo istnieje zadłużenie wystawcy weksła, co wynika z art. 366 § 2 k.c. (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2016 r., I CSK 1022/14, nie publ.).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.